

**Κι' όταν εγώ θα ζω ζών πατέρος ερημίτου
έλατε να τόν βράσετε να πητέ το ζουμά του.**

Εί ξεφούσις, θα σβυτή και το βουού τάγρι
για να μὴ πάρη τὴ βοή, παιδί μου, και τὴν φέρη
'τόν γέρο μας τὸν Ὀλυμπο, στὸν Πίνδο και 'στὴν Ὀσσα,
και πρὶν τῆς ὄρας λῆσουςε τὰ χίονα των τὰ τόσα.

Μὴ και μὲ τοὺς Ἰάπωνας τὸν διάβολό μου βρήκα,
πολλά κι' αὐτοὶ μου σκάρωσαν τοῦ κόμματος τοῦ τρίτου...
τρέξα, παιδί μου, ρίξε το... 'στὸυ ραχάτιου τὴν γλύκα
θίλω και τούτη τὴν φορὰ ν' ἀκούσω τὴ βροντή του.

Τρέχει τὸ Βουλευτόπουλο σὰν νάτανε ζαρκάδι
'ηλὰ 'στὴ ράχη τοῦ βουού και σκούζει 'στὸ ρημάδι:
ὁ Κόντε Τζώρτζης ἔφυγε, πάει κι' ὁ Σκαρπινάτος...
κι' ἔκει πὸς κάθε νησιώτικὸς βογγῶσε και χορτάτος,
ρίχνει τὴν πρώτη τουφεκιὰ κι' ἔπειτα δευτερόναι...
'στὴν τρίτη και τὴν ἔσπερη τοῦ Κόντε τὸ μὴλιθὶ
βροντῆ, μουγγρίζει σὰν θεοῖο, πέφτ' 'στὸ χῶμα, σπάει,
χάνεται πάει, πάει.

Μίσα 'στὸν ὕπνο τὸν γλυκό, 'στὸν ὕπνο του τὸν πρῶτο,
ὁ Κόντε Τζώρτζης ἔκουσε τοῦ τουφεκιου τὸν κρότο,
και γλυκοχαμογίλασε κι' ἔσκιωσε τὰ χέρια
και χαρωπὸς εὐλόγησε τὰ τόσα του ξεπέρτια.

Κι' ἔκρινε τὰ κακόμοιρα, ποῦ θέλουσ τὴν ὑγεία του,
κατάλαβαν σὰν ἔξυπνα μ' αὐτὴ τὴν εὐλογία του
πῶς ἀστειεύεται ἔκω και χωρατάδες κάνει
για νὰ παιδεύη μοναχὰ τὴν ἔρημη τὴν στάνη,
και πέρτουν 'στὴ; ἀγάλλικε του, τὰ χέρια των κτυπῶνε,
χρῆσούν, τρῶνε, πίνουσε, και πᾶνε, πᾶνε, πᾶνε.

Και τὸ ξύλινο ζευγάρι γὰ Μερκούραρο λιμάρεε.

Φ.—'Ας ἀφήσωμεν τοῦ Κόντε παρατήσεις κατὰ μέρος
και τραπέζια, ποῦ τοῦ κάνουν 'στὸ Παλάτ' ἰδιαιτέρως,
μήπως και τὸν καταφέρουν, Περικλῆ, ν' ἀλλάξη γνώμη
και καθίσῃ Κυβερνήτης ἑως 'στὸν χειμῶν' ἀκόμη.

'Ας ἀφήσωμεν μερίμνα,
και τσακούτες τρομερὰς
τῶν Τρικιάλων συμφορὰς,
και Βουλευτηρίων ποιμνα,
κι' ἔλα πᾶμε, Περικλέτο, 'στὸυ Μερκούρη τοῦ σκῆθι,
ὅπου δὲν χωρεῖ βελόν.

'Αλλαις ἐκλογαῖς καινούριαις
και τρεχάματα και φούριαις,
κι' ὄμως οὐ βογγᾶ, στενάζει,
λῆς και νῆδγαλες στυρί,
και καθόλου δὲν φωνάζει
για Μερκούρη, για Πυρρί.

Πάλι τοῦ Μερκούρη ζήτη,
πάλι τώρα τὸν κηρύττω
Δήμαρχον παντοτεινὸν
τῶν συγχρόνων Ἀθηνῶν.

'Ὅλοι 'στὸν Σπύρο τρέχαι
κι' ὄλους αὐτὸς τοῦς δέχεται,
κι' ἔκεινον ὅστις ἔβησε τὴν ὄραν τὴν ἐνάτην,
κι' ἔκεινον ὅστις ἔβησε μετὰ τὴν δωδεκάτην,
κι' ἔκεινον ὅστις ἔρχεται φωνῶν δυνάτῃ,
κι' ἔκεινον ὅστις ἔρχεται χωρὶς ἔσφραγιστά.

"Ολοι'σ'τον Σπύρο τρέχετε
κι'όλους αυτὸς τὸς δέχεται,
κι'ἐκείνον ὅστις ἔρχεται γυρεύοντας νερό,
κι'ἐκείνον ὅστις ἔρχεται γυρεύοντας χορὸ.

Κι'ἐκείνον ὅστις ἔρχεται γὰρ νὰ τὸν βοηθήσῃ
μὲ τὸν καλὸ του τρόπο,
κι'ἐκείνον ὅστις ἔρχεται μόνον γὰρ νὰ καθίσῃ
καὶ γὰρ νὰ πῆσῃ τὸ τόπο.

Καὶ τὸν πρῶτον τὸν φιλεῖ,
καί'σ'τὸν δεύτερον μιλεῖ,
καί'σ'τὸν τρίτον χεῖρ δίνει,
καὶ τὸν πέμπτον δὲν ἀφίνει.

"Ἐχεις κούτελο καὶ μούρη,
τρέχα πάλι'στοῦ Μερκούρη
καὶ μὴ χάσῃς βρέχαιρό.

Τρέχα τρέχα, χασομένη,
νὰ τοῦ σφίξῃς καθὲς χεῖρ,
καὶ δεξὶ κι'ἀριστερό.

Μερκούραρος, Μερκούραρος σκούρ'ἐκατὸ φοραῖς,
Μερκούραρος, Μερκούραρος, καὶ ριζὲς μιὰ ρουκέτα,
Μερκούραρος φωνάζουσε καὶ λαχαναγοραῖς,
Μερκούραρος ἀντιλαλοῦν πλατείας ὅσν παρκέτα,
Μερκούραρος ἀντιλαλοῦν σὲ καθενὸς αὐτῶ
καὶ τῆς ἀσφαλτοστρώσεως οἱ δρόμ'οἱ ζιλευτοί.

Σπύρορος κι'ἡ συνοικίαις ἀντηχοῦν τῶν Ἀθηναίων
καὶ τοῦ Σπύρου τὴν εἰκόνα στεφανώνουσι μὲ μυρτιάς...
μὲ τὸν Σπύρο, καθὼς ξέρις, εἶδα φῶς ἀληθινὸν
καὶ δὲν βλέπου ὅπως πρῶτα φαναριῶν κολοσώταται.

Σπύραρος φωνάζει κι'όλους
ὁ τῶν Ἀθηναίων Δῆμος
καθρὸς καὶ φωτοδόλος,
καὶ προκόπτων εὐδοκίμως.

Φώναζε καὶ σὺ μαζί μου
γὰρ τὸν Σπύρορον τοῦ Δήμου,
κι'ἐγὼ πάλι, μωρὸ μπίρο,
θὰ λυσάσαις μὲ τὸν Σπύρο.

Κι'ὅταν κάποιος, Περικλέτο,
μοῦ φωνάζῃ Πύρρορος,
ἕνα σίγμα'μπρός προσθέτω
καὶ φωνάζω Σπύραρος.

Π. — Νὰ λοιπὸν δῆθ' τρεῖς'στὴ μούρη
κι'ἔλα πᾶμε'στοῦ Μερκούρη.

Κι'ὁ Φασουλῆς μετ'ἄλλων στὴν φρίκην τῶν Τρικκαίων.

Σὲν ἔμαθα κι'ὁ Βασιλεῖς πῶς ἔφασ'εἶδῶ πέρα
τότε κι'ἐγὼ τῶν Ἀθηναίων ἀφῆλα τὸν ἀέρα
κι'ἀμέσως γὰρ τὰ Τρικάκα τὸ φῶσμά μου'πῆρα
μέσα σ'αὐτὸν τὸν χαλασμὸ νὰ κἀνὸ τὸν σωτήρα.

Λόγους δὲν ἐπιδέχεται τέτοια καταστροφῆ,
σὲς λείπει στέγη, σκέπασμα, καὶ πρὸ παντὸς τροσῆ.
Ἦ τοῦ Ἀθηναίου ποταμοῦ δυστυχημένα θύματα,
ὅπου σὲς ἀπέλιθωσαν ἀνέλπιστα παθήματα,
κατακλυσεμὸς παρέσυρε κακομοιριαῖς καὶ πλοῦτη
κι'ἐστείρεψαν τὰ μάτια σας μὲ τὴν πλημμύρα τούτη,
καὶ τώρα δάκρυ δὲν'μπορεῖ κανένας σας νὰ βγάλῃ...
στεριεῦαι καὶ τὰ δάκρυα νεροποτῆ μεγάλη.

Κι'ἕνας πτωχὸς Καθηγητῆς ἐν μέσῃ καταγιγῆδι
γραπτῶς πρὸς Στεφανόπουλον τοιοῦτος λόγους ἔγραψε:
δὲν εἰπεῖν καὶ πρὸς ἡμᾶς τί ποιήθων ἴδῃ,
ὅτε τὸ πᾶν συντέτριπται, πέπτωκε, πεπλημύρηκε.
Κι'ὁ τῆς Παιδείας ἀπαντᾷ ξερὰ μ'ὄλιγας φράσεις:
ἐκ τῶν ἐνότων κάμετε προχείρους ἐξετάσεις.

Ἴτε λοιπὸν Καθηγηταὶ καὶ μαθηταὶ καὶ νήπια
σὲ λίμναις, σὲ χαλάσματα, καὶ σὲ σπητῶν ἐρείπια,
κι'ἀρχίσετε νὰ κλίνετε τὸ ρῆμα τὸ πεινῶ,
τ'ἄδύρομαι καὶ τ'ἄλλομαι καὶ τὸ παραφρονῶ.

Ποῦ γὰρ τὸν χαμὸ σας καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
μὰ τί'μπορῶ νὰ κἀνω;
Θέλω γὰρ σὲς νὰ τρέξῃ βοηθημάτων βρῦσις,
ἀλλ'ἔτυχε μὲ τᾶλλα κι'ἡ τῆς Αἰγύπτου κρίσις.

Κι'ἂν θέλῃ βοηθείας
ὁ τόπος σας ὁ τάλαις,
μὰ μὲ τὰς συμπαθείας
παρακαλῶ τὰς ἑλλας
δεχθῆτε καὶ ἴδικὰς μου προχέρις νὰ περάσετε
κι'εἰς οὐς κι'ἀναλόγως κι'αὐταῖς νὰ τῆς μοιράσετε.

Ναὶ μὲν δὲ τῆς συμπαθείας δὲν λημονοῦνται πειναις,
ἀλλ'ὀμως παρὰ τίποτα πολὺ καλαῖς κι'ἐκείναις.
Καὶ μέσα'στὸς κατακλυσμοῦ τὴν μαοῦρη τρικυμία,
ποῦ τόσοσ κόσμος ἀστεγὸς ἀγρίως ἀλαλάζει,
μὴ λημονοῦντε, δύστηνοι, μεγάλη παροίμια
πῶς μέσα'στὴν ἀναβροχὰ καλὸ καὶ τὸ χαλάει.

Καὶ τώρα ποῦ τὸν χαλασμὸ κι'ἀπὸ κοντὰ τὸν εἶδα,
γυρίζω στὴν πρωτεύουσα, τοῦ ἴνους τὴν αἰγίδα,
νὰ στείλω κι'ἄλλους μὲ θερμῶν συμπαιθῶν φορτώματα
νὰ ἴδουν κι'ἐκείνοι συμπαιθῶς τυμπανιαῖα πτώματα.
Ἄνχωρῶ, κι'ἂν ἔξαφνα συμβῆ πλημμύρα κι'ἄλλη
ἀμέσως νὰ μοῦ γράψετε γὰρ νὰ σὲς ἔλθω πάλι.

Καὶ καμπόσις σοικιλίας,
μ'ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τοῦ Χρήστου Μαλανδρίνου τῆς Παιδιατρικῆς
ἐλάβομεν τὸν λόγον τὸν πρῶτον κι'ἐνκαρτίριον,
μεστὸν εἰδημοσύνης ἐπιστημονικῆς
γὰρ τῶν παιδῶν τὴν θρέψιν, τὸ ζήτημα τὸ κύριον.

Τῆς Λόττνερ τοῦ κονσέρτο περιφῆμο καὶ πάλι
μὲ τὴν δημιουργία τοῦ Χάουδν τὴν μεγάλην,
κι'ὄλο χειροκροτήσις κι'ὄλο θαυμαστικὰ
μ'ἐκείνῳ τὸ τραγοῖδὸ τῆς θαυμαστῆς Φωκῆ.

Φραγκίσκος Κανελλόπουλος, ἐμποροράφτης πρώτης,
πρὸς τοῦτον σπεύδει τοῦ συμμοῦ καθένος θιασώτης
νὰ κόψῃ γρήγορα ἕνα
τὰ νέα καλοκαιρινὰ,
κι'ἐκείθεν νὰβῆρ λιγερός ὡσὲν κυκαριστάκιον...
ὁδὸς Σταδίου, κἀτωθεν εἰς τὸ γνωστὸν Ἀρσάκειον